

בס"ד. שיחת יום ב' דראש השנה, ה'תשי"ט.

בלתי מוגה

כ"ק אדמו"ר שליט"א נטל ידיו הק' לסעודה.

א. בשיחת יום ב' דראש השנה תש"ד, סיפר כ"ק מו"ח אדמו"ר: לפני חמישים שנה (בשנת תרנ"ד) נכנסתי אל כ"ק אאמו"ר הרה"ק ביום ב' דר"ה לפנות-ערב, קודם אמירת המאמר — הי' זה מהזמנים הקבועים שבהם הייתי נכנס לחדרו — ואמר לי הוד כ"ק אאמו"ר הרה"ק: ראה "לחטוף" ("כאָפּ אַרײַן") ולנצל את הזמן, יש לך עוד עשרים ושנים רגעים (הי' זה עשרים ושנים רגעים קודם השקיעה).

קודם לכן סיפר כ"ק מו"ח אדמו"ר — וניכר שהי' זה בתור הסבר על הנ"ל — בשם כ"ק אדמו"ר (מוהרש"ב) נ"ע, שבמשך שני המעט-לעת דר"ה יש לבקש ולפעול בענין מדות טובות.

(ואמר כ"ק אדמו"ר שליט"א:)

נשארו עדיין מספר רגעים קודם השקיעה, ויש "לחטוף" אותם, ולנצלם עבור כל הענינים, ובפרט עבור הענין דמדות טובות. ובכן, "יחטוף" כל אחד מה שבא לידו ("וואָס עס לאָזט זיך")... (וסיים): "זאָגט לחיים".

* * *

ב. (כ"ק אדמו"ר שליט"א התחיל לנגן הניגון "אבינו מלכנו", ואח"כ אמר:)

בערב ר"ה דשנה ההיא (תש"ד) אמר כ"ק מו"ח אדמו"ר²:

קביעת המועדות תלוי' בבית-דין של מטה, ובאופן כזה פוסקים למעלה — כפי שמצינו בפרטיות בנוגע לר"ה: "כשמתכנסין מלאכי השרת לפני הקב"ה לומר אימתי ר"ה .. הקב"ה אומר להם .. אני ואתם נלך אצל בית-דין של מטה³, ובהתאם להחלטת ב"ד של מטה יושב הקב"ה לדין עם הסנהדרין של מעלה.

(3) דב"ר פ"ב, יד.

(1) בסופה (סה"ש תש"ד ע' 11).

(2) סה"ש שם ע' 2.

ולכן — סיים כ"ק מו"ח אדמו"ר, בהורותו על ה"פדיון" שהכניסו אליו בערב ר"ה — כיון שכך פסקו רבים למטה, צריך הקב"ה למלא את כל האמור כאן.

(וסיים כ"ק אדמו"ר שליט"א:)

ואם הדברים אמורים בערב ר"ה, עאכו"כ לאחרי שישנה גם העבודה דר"ה,

— שעז"נ⁴ "אשרי העם יודעי תרועה הוי' באור פניך יהלכון", וכפירוש הבעש"ט⁵: "אשרי, שבח והודי' להשי"ת, אשר כל עם ישראל יודעי תרועה, תרועת מלחמה עם היצה"ר, ולכן הנה כולם באור פניך יהלכון", שמאיר בהם פנימיות שם הוי' — הרי בודאי שהפס"ד דישראל למטה פועל למעלה.

ולכן, כאשר בני"י מכריזים "אין לנו מלך אלא אתה" — הרי כן הפס"ד גם למעלה, שהקב"ה נעשה מלך, והרי ענינו של מלך הוא שעליו לדאוג הן לצרכיהם הגשמיים והן לצרכיהם הרוחניים של בני מדינתו, ובנדוד — כל בני"י ובני-ביתם שליט"א, שהקב"ה צריך להמשיך להם בכל המצטרך להם בגשמיות ורוחניות, ויהיו הגשמיות והרוחניות גם יחד, בטוב הנראה והנגלה.

* * *

ג. צוה לנגן ואמר מאמר ד"ה שיר המעלות ממעמקים.

* * *

ד. דובר לעיל בהמאמר⁶ בנוגע לענין העבודה בשמחה.

ענין השמחה נזכר בפירוש בנוגע לקו העבודה⁷ — "עבדת את הוי' אלקיך בשמחה"⁸. ואף שבענין "עבדת" נכללים כל ג' הקוין דתורה עבודה וגמילות-חסדים⁹, מ"מ בפרטיות ובפירוש נזכר ענין השמחה בקו העבודה.

בנוגע להקו דגמ"ח¹⁰ — למדים ממ"ש¹⁰ "ולא ירע לבבך בתתך לו",

4 תהלים פט, טז.

7 ראה תו"א מג"א צה, ב. סידור (עם

5 רד"ה אשרי העם תש"ג (סה"מ תש"ג

דא"ח) שער הפורים רפא, ד. וראה גם תו"מ חט"ו ע' 56.

8 שיחת ר"ה הנ"ל ס"ח (סה"ש שם

8) תבוא כח, מז.

ס"ע 10). הובא גם בסד"ה שיר המעלות

9) ראה גם סה"מ תרצ"ט ע' 95.

שנאמר בהתוועדות (לעיל ע' 11). וראה

10) פ' ראה טו, יו"ד.

כש"ט בהוספות סס"ז ואילך. וש"נ.

6) פ"ב (לעיל ע' 5 ואילך).

ו"מכלל לאו אתה שומע הן"¹¹ בנוגע לקן התורה⁷ — למדים ממארז"ל¹² "אין שכינה שורה .. אלא מתוך דבר שמחה של מצוה", ומסיים "וכן לדבר הלכה"; ואילו בקו העבודה, שהוא קו התפלה והתשובה — נאמר בפירוש "עבדת את הוי' אלקיך בשמחה".

ומזה מובן, שענין התשובה צריך להיות בשמחה — לא מבעי תשובה עילאה שהיא בודאי בשמחה¹³, אלא גם תשובה תתאה צריכה להיות בשמחה¹⁴. ואפילו בזמן שצריך להיות ענין המרירות — אין זה סתירה לענין השמחה, אלא "בכי" תקיעא בלבאי מסטרא דא וחדוה תקיעא בלבאי מסטרא דא"¹⁵.

והלא דברים קל-וחומר: ומה כל המצוות צריך לקיימן בשמחה (כמבואר בארוכה בהמאמר), מצות תשובה שהיא מצוה כמו כל המצוות, ובפרט שנאמר בה ענין השמחה בפירוש — על אחת כמה וכמה!

ה. ענין התשובה יכול להיות "בשעתא חדא וברגעא חדא"¹⁶. וכדאיתא בגמרא¹⁷ ש"אפילו רשע גמור" — ואין מארז"ל יוצא מידי פשוטו, שהכוונה היא לרשע גמור בפשטות — יש בכחו לפעול בעצמו "בשעתא חדא וברגעא חדא" את הענין דתשובה עילאה, ולהיות "צדיק גמור"¹⁸.

"בשעתא חדא וברגעא חדא" יכול יהודי לצאת מכל עניניו, לפרוץ את כל הגדרים והמחיצות, עד להמחיצה ופרוכת המפסקת בין הקודש לקודש הקדשים — גם מחיצה זו יש בכחו של יהודי לפרוץ, ולהכנס ל"קודש הקדשים", ששם ישנה התורה בבחי' חקיקה, ו"מקום ארון אינו מן המדה"¹⁹, ומשם ממשיך הוא את כל הענינים גם בגשמיות,

וכהלשון בהמאמר²⁰: "לשבור את החומריות (שבירת החומריות דייקא, שאז נשאר רק הגשמיות), ולעשות את הגשמי כלי לאלקות", שהו"ע ההמשכה בגשמיות²¹.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א צוה לנגן "אני מאמין".]

17 קידושין מט, ב.	11 נדרים יא, רע"א. וש"נ.
18 ראה גם שיחת ש"פ נצבים, כ"ח אלול	12 שבת ל, ב. וש"נ.
תשח"י ס"ט (תו"מ חכ"ג ע' 293). וש"נ.	13 תניא אגה"ת פי"א. ובכ"מ.
19 יומא כא, סע"א. וש"נ.	14 ראה גם מכתב ד' תשרי שנה זו (אג"ק
20 סד"ה אשרי העם תש"ג (סה"מ תש"ג	חיי"ח ע' יא). תו"מ שם ע' 171. וש"נ.
ע' 199).	15 תניא ספ"ד ואגה"ת שם — בשם
21 חסר קצת (המו"ל).	הזהר (ח"ג עה, א).
	16 זח"א קכט, סע"א.

לאחרי ברכת המזון, צוה להכריז שלעת-עתה יהי' "ניע זשוריצי
כלאָפּצי".

לאחרי תפלת ערבית והבדלה — שהבדיל בעצמו על הכוס — נתן
בידו הק' לכל אחד מהנאספים מ"כוס של ברכה", וטרם צאתו התחיל
לנגן ניגון הנ"ל].

